

ní v běžných učňovských oborech, dvě třetiny pouze v učebních oborech typu E, které jsou určeny pro žáky se speciálními vzdělávacími potřebami. Přitom ne všechny děti umístěné ve výchovných ústavech mají speciální vzdělávací potřeby. Z tohoto hlediska je tedy velmi důležité zařazování dětí do jednotlivých výchovných ústavů nejen podle specifik výkonu péče, ale i podle jejich vzdělávacích potřeb a možností.

Druhou nejčastěji hospitovanou činností byly pracovní činnosti, u kterých došlo k nárůstu o 7,7 %. Jedná se nejčastěji o drobné pracovní úkony související s chodem rodinné nebo výchovné skupiny, jako je úklid, praní prádla, vaření, nákup potravin apod. Dalšími, často při hospitacích sledovanými aktivitami, byly činnosti relaxační nebo umělecké, nejčastěji výtvarné, sportovní a rekreační, u kterých došlo k nárůstu o 6,7 %. Méně často se vyskytovaly hudební činnosti, jejichž zastoupení v minulém období nebylo při hospitacích vůbec zaznamenáno. Odpolední činnosti v pracovních dnech byly doplněny návštěvami zájmových útvarů podle zájmu nebo nadání dětí, realizovanými v rámci zařízení, ale i mimo ně. Zde byl pozorován nárůst návštěvy zájmových útvarů mimo zařízení, a to především u dětských domovů. Jiné činnosti (komunity, stolování) vykazaly meziroční snížení o 3,6 %. U komunitních sezení to patrně souvisí s malým počtem odborníků (psycholog, etoped, psychoterapeut), hlavně v dětských domovech.

Tabulka 114

Forma sledované činnosti – podíl hospitací (v %)

Forma sledované činnosti	Podíl
Individuální práce	75,0
Hromadné působení (skupinová práce)	36,8
Spolupráce vychovatele a dětí	71,6
Výchovné a vzdělávací projekty	2,1
Společné řešení projektů nebo problémových situací	12,6
Aktivity dětí mimo zařízení	5,8
Aktivity jiných institucí, organizací	0,9
Jiná forma	2,1

Mezi nejčastější formy sledované činnosti patřila individuální práce dětí, hlavně v návaznosti na činnosti, které se vykonávají individuálně (úklid osobních věcí, příprava do školy, individuální volno, hygiena apod.). Druhou nejčastější aktivitou byla spolupráce vychovatele a dětí, což vychází z konceptu provázení, kdy pedagogický pracovník (klíčový pracovník, kmenový vychovatel) nejčastěji pracuje s dítětem v daném zařízení. I přesto došlo meziročně u této formy sledované činnosti k poklesu o 10,7 %, u společného řešení problémů potom o 5,2 %. Možná to souvisí s tím, že 21 % zařízení neurčilo dětem klíčového pracovníka. U individuální a skupinové práce i jiné formy činnosti se podíl v průměru zvýšil o 2 % oproti loňskému školnímu roku. Opět nižší o 2 % bylo zařazování výchovných a vzdělávacích projektů.

V návaznosti na použitou formu realizované činnosti a stanovený vzdělávací cíl bylo voleno i místo sledované činnosti. K nejčastějším místům, kde děti realizují nejrůznější činnosti, patří především obývací pokoj (51,6 %), ložnice (12 %) a klubovna (12,4 %). Následuje zahrada (14,3 %) a přilehlé prostory zařízení. Využití obývacího pokoje při realizovaných aktivitách bylo dominantní a vzrostlo proti loňskému školnímu roku o 1,7 %. Souvisí to s postavením obývacího pokoje v dětském domově, jako místa pro setkávání, přípravu na vyučování a hru u menších dětí. Pozitivně může být hodnocena i snaha o propojení sledovaných činností s praxí a možností využití získaných dovedností v reálném praktickém životě (přes 90 % činností).